

Եղիշե Չարեանց

Խինդ կա հիմա իմ հոգնած սրտում

Խինդ կա հիմա իմ հոգնած սրտում.

Խինդ կա հիմա այս վառվող սրտում:

Հեռու հրով կրակված, երագուն՝
Օրորվում է՝ հոգնաբեկ ու հասուն...

Քո՛ւյր է հովը՝ անմարմին ու անշուք,
Երգը նրա կարոտի մի շուկ...

Երգ է ասում հասկերին միգամած,
Երգ է ասում՝ քաղցրաձայն ու կամաց:

Արտը հրա՛շք է կարծես երագուն
Ու ծփում է՝ հոգնաբեկ ու հասուն...

1919-1920
